

(Druhá reportáž z festivalu Prázdniny v Telči) První srpnový den nenápadně hlásal, že se patrně předčasný podzim vrátí tak trochu k létu. Minimálně ustal déšť a postupně se oteplovalo. Každopádně v okolních lesích začaly růst houby, takže kdo chtěl, mohl zkusit štěstí. Cukrárna v hotelu Celerin útočila na zákazníky výběrem sladkostí, až oči přecházely a dalo se konečně sedět i venku. Letošní Kocouří scéna je ve znamení změn programu. Ohlášená skupina Marien byla bez bližšího zdůvodnění pořadatele škrtnuta z vývěsního štítu, tedy změna v pořadí třetí, zatím. Trio s názvem **Markéta a Lazarové** nechybí v Telči snad nikdy. Jak mi řekl kapelník Aleš Povolný, došlo k dalším rodinným přírůstkům u ženské části kapely a na Moniku Zátopkovou se

smála její ratolest a stejně tak i na kontrabasistku Markétu Habermannovou, dříve Povolnou. Vystoupení Markéty a Lazarů je vždy dvěma slovy příjemné a milé. Kapela nesahá po hudebních nebesích, ostatně na mateřské dovolené to ani nejde. Repertoár tvoří upravené lidové písně i vlastní skladby. Milý dojem podtrhovalo i sluníčko a tak hodinka prožitá na Kocouří scéně byla velmi příjemná.

V minulé reportáži jsem uvedl, že kapela Nezmaři je v Telči poosmadvacáté. Pražská kapela **Devítka**

, která zahájila večer na zámku, je v Telči „teprve“ podvacáté. Jenže právě tolik let uplynulo od jejího založení. Kapela stavěla a staví na romantických a lyrických písních kapelníka Honzy Brože. Krom zakladatelské dvojice Honzy a Jindřišky, už řadu let Brožových, došlo v kapele zejména k výměně bratrů Hofrichterových za kytaristu a zpěváka Petra „Hafa“ Havrdu a v současnosti i k posílení o baskytaru Petra Novotného. Devítka vydala řadu alb, ale přiznám se, že mě stále nejvíc oslovují ta první alba, která ve folkové scéně devadesátých let působila velmi věrohodně a nově. Rukopis Honzy Brože je seznatelný i z jeho občasných autorských příspěvků na desky Pavla Žalmana Lohonky, jen se mi občas zdá, že cítím jistý stereotyp, byť projev Honzy Brože na jevišti je stále projevem zasněného romantika, který si chce povídat s „Vládou Vysockým“. Vystoupení Devítky bylo doplněno i duelem dvou baskytaristů, kdy se utkali Petr Novotný s baskytaristou Passage Honzou Klupkou, pod píšťalkou Jindřišky Brožové v podobě blond soudkyně Dankové. Devítka věnovala Milanovi Medvědovi Kolářovi perníkový telčský domeček jako poděkování za oněch dvacet pozvání.

Pavel Žalman Lohanka slavil letos šedesáté páté narozeniny. I minesengrům s malým či velkým „em“ věk nezůstane stát, ale věčně zadumaný Žalman má stále své věrné publikum i dobře pracující fan club. Sestava kapely je, jak známo, stabilní. Nejdéle hrajícím členem kapely, který vystupuje na jevišti, je baskytarista Petr Novotný. Zdánlivě tichý a nenápadný dobrý muzikant, většinou stojící za „první linií“ kapely, ukázal publiku, že je i velmi dobrým

písničkářem, když přednesl jednu ze svých písní, inspirovanou životem autora. U Žalmana, podobně jako u Devítky (ale i jinde) cítím, že to nejlepší už bylo

napsáno. Nicméně věrní diváci a posluchači berou i novinky, které neúnavný Žalman tvoří a spolu s ním si je i zazpívají. Žalman patří mezi ty folkaře, kterým lidé tleskají i za to, že tady jsou. Večer byl zakončen tradičně zpíváním do brzkých ranních hodin.

Druhý srpnový den byl konečně tím známým a pravým slunečným festivalovým dnem, tedy dnem s modrou oblohou a se sluníčkem. K mým, a myslím, že nejen mým, nejhezčím zážitkům z letní Telče patří ranní posezení u kávy a novin na náměstí s pocitem, že není kam a proč spěchat. Domy na náměstí nepřestávají budit dojem, že jsou pouze kulisami vytvořenými pro krásnou filmovou iluzi. V naší zemi je mnoho krásných náměstí, ale je jen jedno náměstí v Telči. Odpolední program zahájil stálý host festivalu, pražská kapela **Jauvajs**. Téměř všichni členové kapely, tedy tři, jsou v „civilu“ učitelé. Ze své profese vím, že jedinou odměnu učitele nahrazující nedůstojné platové podmínky jsou prázdniny. Učitelé z Jauvajsu, tj. manželé Jana a Kuba Linhartovi a jejich kolega Roman Opavský se zcela jistě do Telče těší. Spolu s nimi přijela nejen houslistka Dita Bláhová, ale krásná a krásně oblečená děvčata - tanečnice ze skupiny

Coiscéim

. Pódium bylo prodlouženo, aby děvčata měla prostor na řadu reelů a jigů. Hudební doprovod tance těch krásných děvčat znásobí účinek kapely. Během vystoupení jedna z členek tanečního souboru naučila jeden tanec i dobrovolníky z řad diváků. Z hudebního projevu Jauvajsu přímo číší radost z hudby, kterou si kapela vybrala jako svůj muzikantský osud. Předními diváky, tedy z hlediska jejich vzdálenosti od pódia, jsou děti. Zdá se mi, že počet dětí v publiku rok od roku roste. Nedávno byla na našem webu diskuse o tom, zda děti na festival ano či ne? Podle mého názoru děti na festival jednoznačně ano, protože hudbu vnímají již nemluvňata, byť děti občas zazlobí, ale není hezčí pohled na skupinku tančících malých holčiček a chlapečků před pódiem. Jako první vystoupila na zámku kapela **Bezobratři**. Sídlí v Brně a název je složen ze slova „bezo“, což je cosi jako písňala a bratři, kterými jsou zakladatelé kapely Pavel Císarík, Honza Glembek a Marek Gonda. Ten večer na jevišti vedle nich stáli ještě houslistka Klára Císaríková, cellistka Alča Čipová - Horáková a akordeonista Peťa Šebela. Loňského roku kapela získala cenu Anděla v kategorii worldmusic. Vzhledem k moravsko-slovenskému původu členů kapely zněla ten večer na jevišti moravská či slovenská nářečí. Bezobratři upravují lidové písně po svém a tak bylo možné slyšet například

Červ

ené jablčko

či

Černé oči

v dosud neslyšené úpravě. Pro milovníky žánru hraného kapelou byl koncert Bezobratrů zcela jistě hezkým zážitkem a publikum odměnilo kapelu velkým potleskem.

Javory

Hany a Petra Ulrychových jsem dost dlouho neviděl a neslyšel. Petr Ulrych, krom toho, že je v důsledku operace vybaven holí, založil se vzpomínkou na své začátky s kapelou Atlantis a Vulkán i kapelu Javory nové (Javory beat). Tato nová kapela však večer na jevišti nestála, ale byly tam ty staré a dobré Javory s Daliborem a Kateřinou Štruncovými a baskytaristou Martinem Adamusem. Po prvních tónech kapely a hlasu Hany Ulrychové mi do páteře naskočil mráz a zůstal tam po celý koncert. Po kolikáté jsem si říkal, jak je dobré, že Hana Ulrychová neposlechla tatínka a nevěnovala se opeře. Nemá smysl jmenovat zde perlu za perlou, třikrát podtrženou géniem hry na cimbál Daliborem Štruncem. Jen bych chtěl zmínit Krylovu N *evidomou dívku*

, věnovanou mladičké dívce Haně, mladým písničkářem. Píseň dostala v provedení Javorů nový a krásný rozměr. Vzpomněl jsem si na uzavřenou mši Daniela Landy a na výrok jedné mladé dívky, která mi řekla, že Morituri te salutant je od Landy. Když dva dělají totéž... Na závěr zněl před potleskem ve stoje do očí vhánějící slzy Zvon a po takovém zážitku nelze jít spát. Snad někteří využili nabídky pražského čtyřčlenného acapellového souboru Pětník, který přišel před zahájením večerního koncertu s „reklamní“ nabídkou, a šli si sednout do krásného prostředí zámecké zahrady. Jiní sedli do podloubí či jinam a zpívali a hráli. Do uší mi zněl úryvek písně Luboše Pospíšila... Letní nocí, tou by se kráčelo ... a další den festivalu byl za námi.